

**Jubilæum Sæculare Ecclesiæ Catholicæ Per Septendecim
Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala**

Per Septendecim Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala ; Ex Annalibus
Ecclesiasticis collectum Pro Xenio Oblatum Academicæ Sodalitati
Dominorum B. Mariæ Virginis Annunciatæ Herbipoli, Anno ...

Herbipoli, 1699

Decas VIII. A 470. ad 480.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64743](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64743)

cum filio Ardaburio Patricio & Patrocio-
 lo etiam filio Cæsare & genero Leonis
 Spadonum ensibus vulneratus in palatio
 periit. Alii volunt fugisse Chalcedonem
 in Ecclesiam S. Euphemix, unde pollici-
 tatione vitæ retracti & Leonis adhibiti
 mensæ, Aspar & Ardaburius interfecti,
 Patrociolus autem in exilium missus sit.
 Ferunt Ardaburium viso patris cæsi capite
 de eo questum esse quod aures oclulif-
 set rectè monenti filio & sæpius iteranti,
Prius Leonem devoremus quam ille nos sibi in
prandio apponat. Ex qua cæde Leo dictus
 est *Macelles* sive interfector & impleta est
 quæ S. Marcello divinitus facta est Visio
 Leonis & Draconis pugnantium, in quâ
 pugnâ victus tandem Draco occubuisset.

Zeno Isauricus Exconsul Romanus post
 hæc ducit uxorem Ariadnam filiam Leo-
 nis quæ desponsata fuit Patrocio-
 lo.

DECAS VIII.

✽ A 470. ad 480. ✽

471. **G**ennadius Episcopus Constanti-
 * **G**nopolitanus ex hac vita discedit,
 cum non diu ante obitum Dæmoniacum
 aliquod spectrum noctu in ecclesia oranti
 appa-

apparuisse, quod cum vir sanctus crucis signo fugasset, spectrum edixit, se quidem nunc discessurum sed post mortem ejus reversurum ad turbendam ecclesiam illam. Et docuit sanè eventus Spiritum mendacii non esse tunc mentitum: quando Acacio subrogato in sedem continuo turbine Ecclesia exagitata fuit.

Circa hæc tempora duobus insignibus miraculis veritas Catholica confirmata est. Episcopus enim Catholicus cum Ariano de articulis fidei ac præcipuè de Christi divinitate disputans obtulit Ariano, ut relicta verborum contentione uterque fidei suæ veritatem probaret per ignem: renuente Ariano disputandi arte & fraudibus instructissimo, Catholicus Episcopus in rogam ardentem intrepidus insilit & e medio flammarum fidem suam profitetur & ardentissimè, illæsus tamen, propugnat ad omnium intuentium admirationem, & in vera fide confirmationem.

Alterum æque admirabile de Judæo quodam Archisynagogo qui concitati tumultus reus actus & ad rogam condemnatus, ad invocationem S. Sergii Martyris (ad cujus reliquias frequens his temporibus erat in Oriente peregrinatio) e medio igne divinitus liberatus & baptizatus, cum duo-

bus

bus filiis suis, eodem in loco, quo rognus ardebat, in honorem dicti Martyris de sua substantia templum erexit, & in eo quoad vixit raso capite unà cum filiis Dei cultui sanctorumque obsequio se se mancipavit.

Zeno gener Imperatoris Comes Orientis creatus cum Antiochiam hoc anno venisset secum duxit Petrum cognomento Cnaphæum, à prima arte Fullonem appellatum, olim monachum Accemetam & ob hæresim Eutychnam monasterio expulsum postea Presbyterum factum Ecclesiæ Bassæ Martyris apud Chalcedonem. Qui Antiochiæ mox Apollinaristis hæreticis se conjungens Clerum seduxit & insolenter multa ausus Zenonis favore suffultus, Martyrium ejusdem civitatis Episcopum virum Orthodoxa fide integrum & præstantem dirè exagitavit, tandemque coëgit Episcopatu renunciare, hæc publicè in Ecclesia alta voce præfatum. *Clero immorigero & populo rebeli & Ecclesiæ contaminata renuncio, servata interim mihi sacerdotij dignitate*, post hæc Fullo tyrannicè sedem invasit. Quem tamen Leo Imperator mox certior factus in exilium ablegavit, is autem fugâ elapsus pœnam evasit.

HÆRE.

HÆRESIS PETRI FULLONIS COGNOMENTO CNAPHÆI THEOPASCHITARUM PRINCIPIS.

1. **D**Uas in Christo JESU Personas statuebat, eaque de causa ad hymnum Angelicum $\tau\epsilon\iota\varsigma\alpha\prime\gamma\iota\omicron\nu$ id est ter Sanctum dictum, quantum sanctum adjiciebat, dicens Sanctus Deus, sanctus fortis, sanctus immortalis, crucifixus, ut sic sanctum Crucifixum à sancto forti immortalis & filio Dei discriminaret.

2. Divinitatem faciebat passibilem, unde orta est secta Theopaschitarum.

3. Creato Episcopo Xenaiâ nondum baptizato, suo ut facinori excusationem texeret, docuit consecrationem illi esse instar baptismi, ideoque sufficere.

4. Cum Manichæis partim, partim cum Sabellianis & partim cum Eutichianis Cnaphæus conspirabat, quâ Camaleonicâ varietate plerumque heretici commaculantur.

HÆRESIS XENAIÆ SIVE PHILIZENI ICONOCLASTARUM PRINCIPIS.

1. **X**Enaias Persa conditione servus Eutychetis ac Dioscori assecla, à Domino profugus in ecclesiam se contulit clericum se esse mentitus cum nequidem baptizatus esset, qua de re certior factus Calendion Episcopus illum expulit.

uus autem Cnaphæus Xenaiam non modò in ec-
clesiam recepit. Sed & Episcopum Hierapoli-
tanum creavit affirmans consecrationem illi
sufficere etiam pro baptismo.

2. Xenaias iste Primus vocem illam evomuit,
Christi & eorum qui illi placuere imagines ve-
nerandas non esse.

Vesuvius mons Campaniæ intestinis ig-
nibus æstuans exusta evomuit viscera &
Constantinopolim usque violentâ eructa-
tione cineres ejecit. In cuius rei memo-
riam pro avertenda ira Dei octavo Idus
Novembris annua supplicatio haberi
cepit.

S. Remigius Francorum Apostolus vi-
ginti duorum annorum immaturâ adhuc
ætate divinitus coelestis luminis radiis il-
lustratus Rhemensis ecclesiæ in Gallia Epi-
scopus eligitur.

(472.) Ricimer Rex Gothorum A-
rianus Anthemium Imperatorem socerum
suum enecat, cum iam antea idem Ricimer
Olybrium Placidiaë maritum & senatorem
creasset Augustum, qui tamen haud diu
peracto scelere gloriatus post quadraginta
dies defunctus est. Olybrius quoque sep-
timo mense vitam peregit. Fuit autem
Ricimer tantæ potentiaë, ut non solum in-

S

star

star mancipiorum habuerit Imperatores Occidentis, pro arbitrio eos tollens & subrogans, sed ecclesiam S. Agathæ intra urbis mænia, ipsis invitis Romanis Pontificibus sibi vendicaverit, in quam cum suis Arianis conveniret, quæ postea a S. Gregorio sacris expiata, catholicis restituta est.

✽(473.)✽ Glycerius Ravennæ invasit Imperium Gundebaldo hortante, quo imperante Ostrogothi sub rege Valamiro, ac fratribus ejus Theodemiro & Videmiro in duas partes secti sunt, occiso Valamiro: una secuta est Videmirū in Italiam, ubi degerebat Glycerius: sed hoc defuncto, filium Patri cognominem Glycerius, in Gallias remisit ad Visigothos seu Gothos occidentales, quibus adjuncti Hispaniâ, & Galliarum partes occuparunt.

Theodoricus autem cum filio Theodorico Illyricum subiit & Theffalonicam oppugnavit, à qua muneribus tantum depulsus est. Obiit relicto successore Theodorico, cui nihil præter spem magnam reliquit.

✽(374.)✽ Natus ex Zenone genero Leonis Imperatoris, & filia ejus Ariadna filius Leo itidem nuncupatus, ab avo est nominatus Augustus, qui à tempore dignitatis

nitatis Augustæ vix decem mensibus elapsis, mortuus est eodem hoc anno, quo Leo senior Imperator vivere desit. Fuit autem Leo senior Imperator omni genere laudis dignissimus, si exceperimus, quòd cum hæreticis indulgentius egerit: dum Basilisco Verinæ conjugis Germano percipit, & Zenonem inexploratum sibi hominem, generum & administratorem Imperii cooptavit.

Zeno successit in Imperio Leoni, de quo suspicio invaluit, quòd ipse filium suum Leonem Augustum dictum a seniore Leone, malis artibus sustulerit è medio, ut ipse solus, non ut tutor, & procurator sed ut Imperator summam rerum teneret. Fuit autem Zeno tam profligatæ libidinis ut regale quid esse existimaret in oculis omnium libidinibus belluinis indulgere, Largus quidem in pauperes, ita tamen ut quas manu unâ elemosynas erogaret, alterâ ex subditorum bonis sine ulla misericordia & justitia raperet. Ex rapacitate illud etiam evenit, ut omnia Palatina officia publicè venalia exponeret: fuit insuper addictissimus hæreticis, qui & Fullo-nem expulso Martyrio restituit Antiocheno Episcopatu, & Timotheum Ælurum Alexandrinæ ecclesiæ sacrilegum invasorem cum honore revocavit.

✠(475.) ✠ Cum Rex Gothorum Euricus Arianus infesto exercitu non tantum regnum suum, sed hæresin etiam omnibus viribus propagare niteretur, Sidonius Avernensis civitatis Episcopus ope destitutus adversus arma tam potentis tyranni ad orationem confugit, & triduum rogationum jam ante à Mamerto Viennensi Episcopo institutum, post paschalia festa celebrari solitum longè lateque propagavit, & exitus declaravit his armis Eurico superiorem fuisse, cum civitas Arvernensis nullo hostium impetu, aut vi capi potuerit, reliquis Galliæ populis stragem, excidia & direptiones omni ex parte sustinentibus: quamvis hæc ipsa civitas tandem pacis universalis compositione factâ Gothis pacificè dedita fuerit.

Refertur hoc tempore inter gesta Arvernensis ecclesiæ non injucundum eximie castitatis exemplum, de viro & puella, qui conjuncti conjugio & in uno strato quiescentes perpetuam clam conservaverunt virginitatem, ac tandem, pari utrinque consensu separati invicem, vir quidem Clericalem, puella autem religiosum habitum amplexi sunt, cumque post aliquod tempus virgo demortua esset, & maritus jam clericus eam sepulchro solennibus ex-

equis

equiis conderet, & elevatis ad cœlum manibus Deo gratias agens contestaretur palam, se uti virginem acceperat, sic Deo suo ab omni contagio voluptatis puram & intaminatam reddere: Ipsa mortua subridens *Sile* inquit *Sile vir Dei, quia non est necesse ut nemine interrogante secretum nostrum fatearis.* Cum verò haud multò post etiam vir defunctus esset, & eâdem basilica diverso sepulchro conditus fuisset, mane factò inventa sunt sepulchra conjuncta, quæ postea sic perdurârunt, & incolæ hos *Duos amantes* vocârunt, summoque honore venerari cæperunt.

Accidit ibidem, ut Virgo aliqua, pudoris illibati *Georgia* dicta, cum funebri Pompâ efferretur, habuerit in comitatu suo gregem candidarum columbarum, defursum advolantium, super tumbam, eaque sepultâ pulchro ordine ad cœlum remeantium.

Timotheus Ælurus prorsus effreni furore bacchatur *Alexandriæ*, expulso Orthodoxo Episcopo ejusdem nominis *Timotheo* & cognomento *Solofaciolo*: Idem facturus *Constantinopoli*, *Zenone* hæretico multum favente, nisi Clerus & populus Catholicus vires, vitam, fortunas omnes opposuissent, omni prorsus aditu ad

ecclesias prohibito, & represso. Qui cum videret pererrumpere non posse, usitatam hæreticorum fraude usum, Oecumenicam Synodum cogi à Simplicio postulavit: ad hæc omnia in gratiam Zenonis tacente, Acacio Episcopo Constantinopolitano, cujus officium fuisset adversus lupum insurgere & clamare. Sed inutilis mercenarius obmutuit, & tantum veniente lupo non fugit.

(476.) Simplicius Pontifex scribit Zenoni Imperatori, & Acacio Episcopo Constantinop: & ad opprimendam Aërii audaciam adhortatur; nec ullam rationem ad Oecumenicum concilium cogendum inducit, asserens, id non facile ob quas-cunque indisciplinatorum Episcoporum insolentias fieri debere.

Orestes à Julio Nepote Magister militum creatus exiens Romam, quas acceperat copias in Dominum convertit, veniensq; Ravennam filium suum Augustum Momylum seu Momylum dictum, creat Imperatorem, acclamante exercitu, qui postmodum nuncupatus est Augustulus, vel ex convicio, vel ne bis repeti deberet Augusti nomen, si, quod nomen ei erat, Augustus, & quod ex dignitate imperatoria ei conveniebat, iterum Augustus nominare.

retur. Julius autem Nepos in Dalmatiam fugit, qui verò partes Nepotis sectabantur Odoacri Etulorum regem, ex ultimis glacialis orbis partibus novum orbis flagellū, à Deo jam paratum in Italiam advocârunt. Cujus adventu moveri & misceri omnia cæperunt, tantâ confusione, ut de nullo tempore minùs ordinatè historici scripserint, & silentio pleraque involverint. Certum est tunc temporis Orestem & Paulum fratrem ejus, qui Augustulum Cæsarem creârunt, extinctos esse. Augustulum autem ab Odoacre, in Campaniam relegatum, Galliam quoque divisam fuisse in Tetrarchiam inter Gallos, Francos, Burgundiones Romanosque: & Romanos quidem minimam particulam ac precariò quidem retinisse.

De Odoacre illud memorandum, quantum Arianus esset, nullum tamen negotium Ecclesiæ Catholicæ fecerit in rebus sacris; imò etiam multa Episcopis Catholicis petentibus indulserit. Ac nominatim S. Severinum Noricorum Apostolum valde coluit, quòd ei longè ante vilissimo tunc habitu juveni, regnum Italiæ prænunciâsset. Sed & illud admirandum est, cum universus orbis Christianus hoc tempore sub hæreticorum Principum dominio

constitutus esset, & nullum penitus Catholicum Regem alicubi saltem exiguæ provincie dominantem haberet, Odoacre Ariano Italiam, Burgundis & Gothis Principibus Arianis & Francis, tunc adhuc gentilibus Galliam, Africam Wandalis Arianis, universum ferè Orientale Imperium Zenone Eutychiano, totum denique orbem dominatu diviso hæreticis moderantibus, stetit tamen & perduravit Romana Orthodoxa Ecclesia, Portis Inferi nequaquam prævalentibus.

Basiliscus frater Verinæ Imperatricis, ejusdem anni consul in Oriente, Constantinopoli tyrannide insurgit adversus Zenonem, (Deo hoc flagello castigante hæreticum Imperatorem, qui Timotheum Ælurum, carnificem illum & parricidam sacrilegum in illam ecclesiam intrusit) expulsus Zeno cum Ariadna uxore confugit in Isauriam, ibique, ad mortem quæsitus à Basilisco, eo miseriarum devenit, ut in locis desertis æcolis incognitus degeret, & coactus interdum pane deficiente, herbas tanquam alter Nabuchodonosor manducaret, sicut ei antea Daniel Stylita prædixerat: Basiliscus autem Imperator declaratus Marcum filium suum Cæsarem, & Zenonidem suam conjugem Augustam constituit.

Basi-

Basiliscus autem, quanquam & ipse ad castigandum Zenonem flagellum esset, Zenonem tamen impietate & sceleribus superavit. Fuit enim Persecutor Orthodoxorum sceleratissimus, impellente maxime & veluti Erinni infernali vipereum virus afflante Zenonide conjuge, quantum pro Timotheo Æluro, pro Cnaphæo Fulrone, aliisque impiissimis hæresiarchis revocandis & intrudendis in Episcopales sedes æstuavit, tantum in eos, qui hæreticis se se opponebant, defæviit: expertus est barbaram crudelitatem inter alios Plato Cubicularius, quem ideo vivum comburi jussit, quod Timotheo Æluro restiterit.

Dum inter has furias Basilisci Ælurus die quodam insolentiùs triumpharet, & in Catholicam Ecclesiam Basilisci mandato Arianis primâ vice apertam, magnâ pompâ equo sublimis duceretur, magnâ Dei providentiâ accidit, ut superbus thrafo cadens ex jumento, quo vehebatur, fracto crure domum referretur.

Acacius Episcopus Constantinop. inter hos turbines litteris Simplicii Pontificis plurimum animatus ad resistendum Basilisco sanctissimos quosque Catholicos Episcopos convocat. Quos inter etiam Daniel

niel Stylita multis precibus rogatus atque etiam cœlesti voce de columna descendere iussus. comparuit. Et posteaquam Basilisci impietatem palam sæpius arguisset, populum prodigiis multis in fide Catholica confirmasset, & tyranni interitum prædixisset, ad columnam remeavit. Quo tempore plebs furiosa exactioibus immodicis contra Basiliscum exacerbata superposito igne florentissimam urbis partem, in invidiam tyranni incineravit, quo incendio Bibliotheca celeberrima continens librorum millia centena vicena conflagravit, quos inter servabatur etiam Draconis intestinum pedes centum vigintilongum, cui Homeri Ilias & Odisea aureis litteris cum historia rerum ab Hercibus gestarum inscriptæ fuerunt.

Basiliscus cum se adeò exosum videret populo, Clero, monachis, Acacio Episcopo & passim omnibus, vim insuper maximam addentibus tum Simplicii Pontificis litteris, tum Zenonis è latebris prodeuntis & collecto exercitu vires resumentis metu, ex improvise Catholicus apparere cæpit uti Saul inter Prophetas, leges contra Catholicos revocavit, hæreticos econtra decretis damnavit, & Acacio, ac Clero se cum Zenonide conjuge sua in eccle-

ecclesia expiavit, & nihil quo resipiscentiam contestaretur, larvatâ hypocrisi facere omisit.

Genenericus Rex Wandalorum vitâ fungitur, cum regnâset annos 37. & de urbibus duabus potentissimis totius orbis Carthagine & Româ, quarum expugnator fuit, trophæa erexisset, quæ fortuna nulli regum evenit.

(477.) Zeno cum copiis imminet Constantinopoli, quibus occurrens dux Basilisci Armatus sive Armaticus (præfecturæ militaris & Cæsaris dignitate filio promissâ) in Zenonis partes transit, quo audito fugit in ecclesiam Basiliscus cum uxore, sed inde retractus ab Acacio & Zenoni traditus est, missusque in castrum Limnas Capadociæ, hyemis tempore cum uxore & filiis, edicto simul divulgato, ne ab ullo aut vestibus aut cibariis juvarentur, quare se mutud complectentes cum multis lacrymis frigore & inediâ confecti periêre.

Neque proditio bene cessit Armato: eum enim filius ejus Cæsar à Zenone dictus esset, statim pater cædi jussus est, & filius Clericus attonsus, postea felicîus Lizyci Episcopus creatus est.

(478.) Zeno recepto imperio mul-

ta laudabiliter ad mentem Simplicii Pontificis peregit pro bono ecclesiæ, hæreticos exterminavit (quos inter Ælurus, ratus Zenonem verè Catholicum esse, veneno hausto sibi mortem conscivit) S. Theclæ martyri, quæ ipsi in exilio apparuit, & reditum in Imperium prædixit, amplissimum templum prope Seleuciam in Isauria construxit, Orthodoxos magno honore restituit, & favoribus suis respirantem ecclesiam recreavit.

Timotheus Solofaciolus honorificâ legatione, ad simplicium Pontificem missâ petiit absolutionem à delicto, quòd gladiis Eutychnorum compressus coactus fuerit nomen impiissimi Dioscori ad altare dicere, petiit insuper veniam pro multis aliis Episcopis, qui ab Æluro seducti durante persecutione in hæresin inciderunt. Ex quo apparet absolutionem à crimine hæresis jam tum Romano Pontifici reservari solitam, vel iis quibus ipse jam facultatem delegasset, neque ausum fuisse ex inferioribus sacerdotibus, quemcunque tantam sibi potestatem arrogare.

✱(479)✱ Orthodoxi Antiochiæ novis turbinibus ab Eutychnianis exagitantur, cum enim Stephanus Episcopus Catholicus in magna Ecclesia sacram synaxin solenni-

lenniter celebraret, Eutyichiani armati irruentes sacerdotes sævissimè trucidarunt, & ipsum Stephanum præacutis calamis ad similitudinem hastarum confecerunt, & corpus ejus in Orontem amnem projecerunt. Et hæc quidem immanissimè patrata sunt impulsore Cnaphæo Fullo- ne, qui ab ejus ecclesiæ sede, quam invaserat dejectus, nimis inconsultè in civitate degere permissus est, frustra reclamante Pontifice & jubente ut pestis illa longissimè transportaretur. Ipse tamen Imperator, in sacrilegos immisiss militibus facinus quamprimum vindicare non destitit, quem etiam Simplieius Papa vehementer obtestatus est, ut è finibus Romani Imperii nefandos illos hæreticos exterminaret.

✱(480.)✱ Hunnericus Wandalorum & Alanorum in Africa Rex, acceptâ legatione Zenonis Imper: potestatem permisit Ecclesiæ Carthaginensi post intervallum viginti quatuor annorum novum Episcopum eligendi hac conditione, ut Constantinopoli & per alias provincias Orientis Arianis daretur facultas ritus suos in Ecclesiis publicè celebrandi, quod si negaretur, minatus est, se omnes Clericos & Episcopos Afros ad Mauros relegaturum: cum vero Clerus recusaret hac conditione

ditione

